

**Важка психологічна проза з
вкрапленнями психологічної поезії
РОМАН БЕЗ НАЗВИ**

Епіграф: *4. Любов – довготерпелива, любов – лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається, 5. не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; 6. не тішиться, коли хтось чинить кривду, радіє правдою; 7. все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить. 8. Любов ніколи не переминає. (Перше послання апостола Павла до Коринтян 13: 4 – 8)*

Коли тобі допомога приходить від тих людей, від яких ти не очікуєш, то починаєш вірити в добро, доброту, що світ, кращий, ніж ти вважала раніше. А от коли твої найрідніші відвертаються від тебе в найскладніший, найбільсний (фізичний і моральний момент), то стає нестерпно боляче. Боляче десь там глибоко, далеко... біля серця... яке, здається, вже нікому не потрібне більше. І коли це проробляє той єдиний кілька разів поспіль, із певними перервами... І шматок життя: сім років чи більше – це суцільне страждання. Є лише два яскравих промінчика, заради яких варто жити, радіти, але в тебе більше немає сили ніякої. Хочеться втекти, сховатися, поринути в море радості, спокою... але ти не можеш, бо ти більше не довіряєш. Тобі здається, що всі навколо щасливі, крім тебе... єдиної... Цей стан схожий на суцільну депресію. Ти хочеш випити бокал вина з коханим, але п'єш настоянку Валеріани, або щось інше, що втамує біль і стукіт твого серця.

Коли ти лежиш поруч, але відстань між вами космічна; коли від твого дотику відсахується, як від найотруйнішої змії. Чи ти і є зміючкою? А що? Просто не помітила. Буває ж таке.

А чому ми, жінки, так залежимо від цих створінь, які називають себе чоловіками? Виходить, що ми справді слабкі?.. Чому ми чекаємо принца? Якогось ідеального? А потім виходимо заміж, за якогось приземленого бовдура, ще й який

заглядає в чарку, який постійно тебе обманює, який не займається вихованням своїх же власних дітей? То навіщо отаке щось незрозуміле твоїм чарівним принцесам? Так, кожна дівчинка – це принцеса, а кожна жінка – королева, яка в правильних люблячих руках здатна на все. Хіба отой образ принцеси в білому пишному платті затьмарює тобі очі, коли ти робиш вибір для себе і своїх дітей на все життя? Мабуть, так. Бо інакше ти би двічі однакову помилку не зробила б...

Але що робити зараз? Ти питаєш, бо боїшся зробити помилку... бо ти відповідаєш уже не лише за себе.

Сьогодні, завтра і завжди

Ти будеш вірити мені,

Бо я твій Ангел.

Але ні, не вартий я того,

Не вартий я тебе.

Бо ти чарівна, мила, ясна,

А я простак, я ослик.

Щиро, отак по правді

Кажу тобі. Ось я

Нещирий, нерозумний

Бовдур, бо був завжди таким.

І залишуся, мабуть, я навік

Отим із підземелля.

А ти десь в вишині,

Серед хмаринок, сонця, неба.

Ти чарівність, ти прекрасна.

Ось так народжується творчість. У ті хвилини, коли тобі найбільш боляче, ти починаєш писати.

Доц... Здається, природа відчула твій стан душі і відтворила його. Ось, будь ласка, дивіться усі. Переглядаєш фото у фейсбуці і в усіх усе добре, сяюче, сонячне. Лише ти одна сумуєш... і ти одна... ти чекаєш, чекаєш, чекаєш, але марно...

Тобі варто навчитися жити для себе, для своїх принцес, врешті любити спочатку Бога, а потім себе (ти в себе єдина!), а потім своїх дітей. Ось це найголовніше в житті. Ось цим треба жити! А не витягати з болота якогось бовдура, який краде твої нерви, здоров'я, красу, роки життя. Ти йому не потрібна! Прокинься і зрозумій це врешті! Живи для себе! Цінуй себе і світ навколо!

Кожну квіточку, кожную пелюсточку, кожную травинку, кожен листочок. Блакитне небо, біленьку хмаринку, яскраве жовте сонечко, сріблястий місяць, блискучі зірочки.

Коли тебе зачиняє в квартирі карантин, хвороба... коли ти не можеш піти, зробити, написати, подихати чимось іншим, а не своїм болем і сумом... Але ти не в змозі щось змінити зараз. Ти зачинена обставинами в куток... сльози. Тобі шкода себе чи то від безвиході. Кілька місяців ти мушиш бути наодинці зі своїми думками, які поїдають тебе зсередини. Думки – це твої вороги. Їх багато, а ти одна. Ти допомагала усім, бо тебе так навчили, так виховали батьки і це тобі подобалося і подобається зараз. І ти у складних життєвих обставинах отримала допомогу від неочікуваних людей і ти їм безмежно вдячна.

І тут знову він... і ти здаєшся перед чоловіком... ти слабка? ...його спина, його вигини тіла, його вени, які мужньо пробиваються крізь шкіру рук і додає їм мужності, від якої ти танеш наче сніг. Коли ти розумієш його з напівпогляду, з напівзакритих очей... і ти його... його назавжди. Його ніжний дотик, його подих на твоїй щоці, його мужнє тіло і... і ти поринаєш в його океан, його світ, він поглинає тебе... І його дотик, дотик, ще один дотик... здається, він прочитує твої бажання. Він зараз інший, зовсім інший, готовий подарувати цілий світ! Але це все тимчасово, триває недовго. Ще мить і він порине у свій солодкий сон. А ти знову залишишся

наодинці зі своїми думками, які почнуть тебе поїдати. Ти. Ніч. Думки.

А що завтра? А завтра знову ранок, він іде на роботу. А що ти? А ти знову залишишся наодинці зі своїми думками у чотирьох стінах у своєму кутку. І поруч тебе – твої дві найпрекрасніші маленькі принцеси. Щодня ти собі говориш: «Люби себе! Ти прекрасна! Достойна кращого!» Але ти настільки хвора ним, що не можеш вилікуватися. Бо не існує ліків від нього!!! Не існує!!!

Ти сердишся на себе, але це все марно. Марно все. Ти дивуєшся собі, не розумієш, чому ти не можеш бути просто жінкою, яка думає лише про себе, про шопінг, доглядає своїх дітей... а не постійно думає про свого недолугого чоловіка. Та покинь ти його врешті! Будь сильною! Ти закинула себе! Скільки це буде ще продовжуватися? Ти молода жінка! Ходи між люди, показуй себе! Знайомся врешті з новими людьми. Ти переглядаєш по кілька фільмів на добу, думаєш тобі допоможе це, ти відволічешся, але ж це не допомагає... сльози... знову ллються сльози.

Інколи здається, що чоловіки – це істоти, які створені лише для того, щоб псувати жінкам життя. Бо якщо один перестав псувати тобі нерви, то на горизонті з'являється інший, добиває тебе до кінця. І здавалося б хто? Ця людина мала б тебе вберігати від тих чоловіків, які знущалися над тобою, але ні. Чому? Яка на те причина? Не відомо... Для задоволення свого «я», своїх комплексів? Мабуть, напевне.

Але ж він батько! Він твій тато! Чому зараз він так ставиться до тебе? Чому він тебе обзиває? Чому говорить, що ти б краще не жила? Чому хоче запроторити тебе в психлікарню? Чому? Чому вказує тобі, як виховувати твоїх власних дітей? Чому влазить у твою сім'ю? Чому принижує тебе при твоєму чоловікові, при твоїх дітках? Чому ображає твою маму? Чому твоя мама тебе ніколи не захищала від нього? Чому вона

мучилася з ним усе своє життя? Чому була для нього служницею усе своє життя? Та не кохання це зовсім. Це якесь знущання над жінкою, над дружиною, яка найкраща, яка заслуговує на всі подяки, відзнаки, нагородження. Яка доглядала тебе, чоловіка, у важкі періоди життя. Так, ми повинні допомагати, підтримувати один одного. Але за це, взамін цьому має бути подяка, як мінімум. Коли тобі зробили операцію, вона підмивала тебе, дорослого чоловіка, бо ти не міг. Як би то гидко не було, а вона мовчала і мовчки тебе доглядала. А ти все одно на неї кричав... і це замість подяки... а мама мовчала. Якщо це і є любов, то якась дурна і нездорова!

Мама, тато, я –

Дружна в нас сім'я.

Так було колись...

Ну, а зараз – ні...

А чому питаєте?

Бо дитина виросла.

Вже у неї є

Донечки свої.

Ну а для батьків

Дивно якось це.

Дивно та й усе,

Більше слів нема.

Лиш одні емоції

Чути в глибині,

В глибині душі

Ллються через край.

Глечик він такий:

Має об'єм свій.

Все, що зайве

Віддає скоріш.

Ось так, якось так. Весь негатив вилито, на папір, найкращий друг, бо живих нема, десь поділися раптом.

Скільки моє сердечко ще зможе витримати оце все? Оце, все знущання наді мною? Чому всі тільки те й роблять, що знущаються і знущаються наді мною?.. Скільки це ще триватиме?

І до того ж на це все має бути якась причина. Яка ж? Навіть у лікарів є ж якась причина хвороби. А тут нічого... Геть зовсім нічого. Ти до них з добрим серцем, нічого не шкодуючи, а вони ось так тобі віддячують у скрутну для тебе хвилиночку. Ти вже настільки виснажена, що здається все, це вже край. І сердечко болить по-справжньому. А вони ні – не вірять. Бо їм так вигідно, от і все. Людям вигідно брехати, на свою користь. І ніколи не визнавати свою неправоту. Це вища ступінь егоїзму. Та ні. Мабуть, найвища.

Егоїзм... яка цікава штука... яку ти не розумієш, бо ти цим не живеш. Але інші... для них це провідна риса характеру. Але можливо, варто полюбити себе трішечки більше? Чи просто полюбити себе? Вже нарешті. Ось тут і зараз полюбити себе! І тоді світ зміниться на краще! Навколо тебе. Чи це просто ілюзія? Яка? Для кого? Кому потрібна? А просто так...

Здається, ти в цьому місці, замість ось цього вищого, ти хотіла написати, що життя прекрасне? І що? Що тобі завадило? Тебе знову зламали, доламали... твої близькі і рідні люди... чоловік... батьки...сльози... нога... І лише дві краплиночки світла, два сонячних промінчика, твої дві принцеси, твої любі донечки. І це ж те, заради чого потрібно жити! А не існувати... Жити з ними, бо вони найпрекрасніші!

Два сонечка малі
У душу твою дивляться.
І серденько співає.
Розрадою для тебе
Завжди вони були
І є, і будуть завжди.
Сьогодні, завтра, вчора

І десь у майбутті
Радіють щиро разом
Два серденька твої,
Частиночки тебе
І Божої душі.

Дві квіточки у полі:
Одна є ніжною і щирою,
А друга – перемога.
Перлинка й перемога
Як цікаво вийшло?
Дві сильні сторони твої.

Вони немов доповнення,
Дві лагідні сестрички,
Два щастя маминих!
Уся любов спрямована
На цих два янголятка,
Два сонечка ясних.

Мої прекрасні квіточки!
Мої принцеси золоті!
Ви дві прикраси мами:
Перлинка й перемога!
Яскраві оченятка,
Мої ви любі донечки!

Чому, закриваючи очі і занурюючись у себе я чую голос: «Він тобі не треба!» Спокійний, тихий, але впевнений. «Ти варта кращого!» а чому ти постійно протишишся цьому? Це вже ж неодноразово було. А відповіді немає, бо ти чекаєш чогось хорошого, когось хорошого, але його нема. «Через терни до зірок». Але хіба це стосується особистого твого життя? Коли ти вже страждаєш більше 12 років. Всі навколо щасливі, всі сім'ї, окрім твоєї. І від цього стає нестерпно боляче. Знову і знову ти поринаєш в океан сліз і болю.

Раніше ти молилася палко, щиро, з надією. Але зараз ти близька до зневіри. Ти вже не живеш, ти існуєш. Тебе не радує навіть їжа. А це вже крайня точка. Це край, кінець. Їжа приносить людині радість, але не тобі і не зараз...

Стоп. А може ти варта його, але кращого його? Чи це просто ти себе обнадіюєш? Тобі ж сказала психолог, що він у своєму розвитку зупинився ще в віці 16 років, а далі не пішов і не піде... Тому й поводить себе безвідповідально. По відношенню до тебе і до дітей. Та звісно, що це зрозуміло. Але чим я це заслужила? Чому моє життя летить шкереберть, а я нічого не можу вдіяти? Та вже й не хочу й не можу нічого робити...

Мені важко, боляче занадто... до болю морального додався ще й біль фізичний. Твоє серденько болить тепер посправжньому. І тепер ти позбавила себе спілкування зі своїми близькими друзями, найближчими. Тобі набридло всім пояснювати, як тобі погано. І вислуховувати безглузді поради для галочки: «Все буде добре! Заспокойся! Переключись! Думай про донечок! Думай про себе!» Як же ж це все безглуздо. Ну хоч би хтось дав тобі конкретну інструкцію, як це все пережити й забути. Хоча таке забути – надзвичайно важко.

Бо важко, важко
Дуже важко
Забути все,
Бо ти так кажеш.
Недооцінюєш мене.
Не любиш врешті-решт.
Немає ласки, ніжності,
Любові, спокою, щирості,
Тепла, любові, кохання,
Любові, любові!..
Нема а й не було її
Ніколи... ніколи...

Ніколи більше вже
Не буде отого єднання
Нас... та й нас нема...
Бо є лиш я і ти,
А нас ніколи
Не було.
Не віриш? Як?
Та це ж твоя ідея!
«Так буде краще», –
Думав ти,
Бо ти дитина,
Ти підліток, якого
Вже ніхто ніколи
Не зможе переконати
В іншому...
То ж все, як ти
Хотів: ось ти,
Горілка тиша,
Спокій, немає плачу,
Прохань постійних,
Є тільки ти
І все...
І тиша...

Навіщо ти знущався над її душею? Вона ж є жінкою!
Найчистішою, найсвітлішою!.. Навіщо сплюндрував її? Вона
хотіла лише любові й захисту! І побачила це в тобі, в твоїх
очах! Ні. Не кажи нічого. Бо тобі немає виправдання. І ніколи
не буде. Бо за роки з тобою їй немає, що згадати з тобою
хорошого! Є лише біль, неспокій, нерви, переживання, шалена
трясучка всього її тіла... А тобі завжди було байдуже. Було. Не
варто слів. Вони брехня. Найжорстокіша! Та виживе вона!
Страждання очищають! Пройде лиш час... лиш певний час!

Я порахувала. За 6 років ми могли назбирати 720000грн. За ці гроші можна було би купити квартиру в новобудові! Або власний будинок! Але в нас нічого немає! Нічого. Ні квартири, ні будинку, ні грошей, ні нас... Так, нас пов'язує багато чого. І пологи, і його допомога мені, коли в мене був важкий стан фізичний. Він тобі допомагав. Але потім зникав. І вже цей раз, напевне назавжди. І вибрав твій день народження.

Еврика! Прийшло просвітлення! Я зрозуміла! Мені подобається страждати! Я кайфую від того моменту примирення! Це настільки сильні почуття! Навіть те, що вони тривають кілька секунд, неважливо. Головне, що вони були. Це щось типу оргазму у сексі, ейфорії. Як було у якомусь не зовсім високому мелодраматичному фільмі «примирительный секс». Де одна героїня любила миритися з чоловіком, бо тоді вона отримувала отакі якісь надзвичайні почуття чи, може, просто відчуття і нічого високого, а приземлені тваринні інстинкти.

Та ти просто не вмієш бути щасливою! От і, все і ніхто в цьому не винен! Не шукай винних! Ти не знаєш, що таке щастя! Для тебе щастя – це просто виспатися! Ти серйозно? Та почни цінувати, що вранці прокинулася та зустріла новий день! Світить сонечко, іде дощ, зірки, місяць на небі, діти здорові, батьки живі та здорові, улюблена робота, добра, розуміюча адміністрація!.. Ще варто перераховувати? Цього замало?

Але ж ні, тобі замало. Ти зациклилася саме на ньому. Він що – увесь світ? Більше нічого і нікого не існує? Слухай, ти справді так думаєш? Ну ти й дурепа!

.....

Вийшов якийсь психоаналіз. Безкоштовний. Та ні. Ти заплатила дорогу ціну. Твій біль. Занадто пекучий. Ти зовсім не мудра жінка, хоча життя тебе потрусило добряче. Хоча у світлі останніх подій мушу сказати, що мудрими нестають, а

народжуються. І не вік робить тебе мудрою, а генетичний досвід, мудрість минулих поколінь, який твоя дочка ввїбрала з твоїм молоком. Якось дивно. Як отой генетичний досвід міг пропустити тебе? Чому він тебе оминув? Навіщо? відповідь є?

Кажуть, що мама для своєї дитини тут на землі є ніби ангелом-охоронцем. Але не у твоєму випадку. Бо твоя перлинка стала для тебе тим янголятком і береже тебе завжди від усього поганого або ж підтримує тебе тоді, коли тобі дуже важко. Вона дає тобі поради, дорослі поради: як жити в сім'ї, як жінці потрібно поводитися з чоловіком, як виховувати дітей, якою мамою бути.

Одного разу вона тобі говорить:

– Мамо, ти знову починаєш?

– А що? – ти їй у відповідь.

– Ну ти знову береш татовий телефон.

– І що? – дивуєшся ти.

– Як що? Коли ти так робиш, мамо, ви відразу починаєте сваритися. А я цього не хочу. Я цього боюся. У мене все тіло починає труситися: і ручки, і ніжки – все.

І тоді ти починаєш думати: «Що я роблю? Що я роблю зі своєю дитиною? Хіба якась моя недовіра варта такого негативного стану моєї дитини?» Ну так, справді, добре, що хоч думаєш. Можливо, ще не все втрачено. От мені цікаво, а що ти такого хочеш знайти в його телефоні? Що там так і буде написано, що ось він там провинився, тут пив, а ось туди ходив до коханки? І на це все витратив ось таку суму грошей? Вибач, але справді дурепа! Навіть якщо ти це побачиш, то кому від цього стане легше? Тобі? Дітям? Чи врешті йому?

Відкрию тобі таємницю. Та нікому від цього легше не буде! Та й у решті, він – людина. То чому ти не даєш особистого простору йому? Ти ж загнала його у свої рамки. Навіщо? А він борсається там, як хом'ячок у клітці. Спробуй відпустити його. Дозволь йому відчути себе дорослим. А що ж це дасть? Це

дасть йому відчути свободу та й тобі теж. Ніби вдалося відпустити його і відчути оту омріяну свободу. Та ні, він поруч, але я перестала через кожну хвилину перевіряти телефон. І в душі якось вільно стало. Легше дихається. Але якось не пишеться.

А от коли від тебе відвертаються друзі, та навіть не так, одна, ота єдина ріднесенька тобі душа. То це страшно. І ти не розумієш, чому так. У важкий для тебе час вона від тебе відвернулася. Сьогодні я задумалася: яке жорстоке життя, яке несподіване... Ти живеш, спілкуєшся з людьми, твої діти граються з їхніми дітьми. І тут ти дізнаєшся, що тато друга твоїх донечок дуже важко хворий. Що мама плаче на лавочці, поки їхній син грається на майданчику. Коли цей хлопчик йтиме в свій перший клас. І невідомо, що буде далі...

І тоді ти починаєш розуміти: головне, що твій чоловік є поруч з тобою, що ти можеш його обійняти, пригорнутися до нього. Що він є у твоїх дітей. Тоді вже ці його мінуси є ніщо порівняно з тим, що він просто живий.

Дивуюсь своїм дурним думкам... як так узагалі можна думати... ти ж християнка, ти ж його за щось любиш! Та ні, не за щось конкретне, а просто так, просто тому, що ВІН є. А ти подумала, що краще б він помер. Та звісно ні, хай живе довго-довго!!! Тобі важко, боляче, ти хочеш чути його голос, запах, дотик, його присутність. А ще ти розумієш, що тебе вбиває самотність, ти не можеш бути сама! Так, у тебе є діти, батьки, робота з дітьми (і тільки там ти живеш, ти комусь потрібна), а вдома нема найважливішої людини в твоєму житті – його. Він постійно тебе кидає. Навіщо? Чому він так до мене ставиться? Чому так? Хіба йому все одно? Хіба йому не боляче? Хіба він не сумує за тобою?

Я знаю, як це, коли тебе кидає кохана людина. А ще болючіше, коли кидає знову і знову... Якби вже кинув і не з'являвся більше, щоб я один раз перемучилась, переплакала і

все більше ніколи його не бачила і не чула!.. Але ні його фото, він у Viber, у Facebook, шафа, заповнена його одягом, його светр, який пахне ним, штани, в яких він ходив удома, тапочки... все, все, все про нього нагадує. А його тут нема... Він тебе покинув.

Чорна смуга... зіткана з
тонесеньких... чорної, більш/
менш чорної, найчорнішої...
Ширша за білу, довша...
Людська душа, серце –
Титан: витримує, терпить, підіймає.
Ластівка очікує весну.
Чи чекає людина свого сонця?..
Все ламається, б'ється,
розривається, трощиться,
розходиться, темніє.

Сьогодні якось особливо важко. Біль фізичний накладається на моральний. Але о диво! Ти радієш болю! Так, бо зубний біль – це привід вийти в люди, показати себе красиву, а це дійсно так. Ти знайшла людину, якій можеш довірити своє здоров'я. І як не дивно, але це чоловік.

Після стількох років страждань дуже важко довіряти чоловікам. Десь глибоко в душі розумію, що вони не всі можуть чинити боляче, ранили до сліз. Так, цей, мабуть, сааме таким і є. Він щоразу запитає про твою Маргаритку, підтримає бесіду. Зробить так, щоб тобі не було страшно. Звісно, він цим і приваблює тебе. І ти задумуєшся, де він і де ти були у вашій молодості? Адже ви живете в одному районі? Навчалися в одній школі? Але це життя – несправедлива штука... Та коли ти його згадуєш, на твоєму обличчі з'являється посмішка і очі починають сяяти.

Як швидко летять роки...
Вже вісім, майже дев'ять...

Продовження тебе

В маленькій крихітці твоїй.

А чи задумувались ви колись, як пахне ваш чоловік? Так, коли ти знаходишся біля нього і тобі приємно бути з ним. Коли він дихає, його дихання потрапляє на твоє обличчя, лоскоче тебе і тобі від цього надзвичайно комфортно. Коли він торкається твоєї щічки, твого підборіддя – ти не тут, ти літаєш десь у чарівній країні здійснення мрій. Коли він притулився до твоєї голови, до волосся, ніби обійняв тебе, і хочеться тобі в цей момент, щоб він тебе не відпускав хоч би на хвилику... і... так хочеться поринути разом із ним туди, де нікого нема, де є лише ви удвох.

Про що це я? Так, про запах. Його запах чарівний. Він притягує, манить, голубить, хочеться постійно бути з ним і чути його. Як хочеться, бажається поринути в його обійми, відчувати його поцілунок на собі; поринути в оту чарівну казку двох сердець, що несуть любов і пристрасть. Ти вже давно в своїх думках згрішила... згрішила з ним...

Ти знаєш, що так не можна, що це гріх, що у вас сім'ї, діти, але... так хочеться, так серце лине до нього. Серце? А може це лише пристрасть? Але хіба вона так може заповнити твої думки повністю? Ти засинаєш і прокидаєшся з думкою про нього! Особливо після зустрічі з ним думається довго. І ти просто мрієш про те, що одного разу ви опинитеся лише удвох... і тоді не потрібно буде слів... все буде зрозуміло без них. Він візьме тебе і понесе тебе в країну мрій, де ви поринете у щастя.

Ну ось, помріяла і досить... Ти заміжня жінка. Але тоді де мій чоловік? Його нема. Вчора дивилася фільм. Романтичний. І він на мене вплинув, зринули в пам'яті спогади про те, що в мене є чоловік! І що я його дуже кохаю! І так захотілося йому написати: «Я тебе дуже кохаю! І дуже сумую!» Але

внутрішній голос мені сказав, що не потрібно цього робити. І я його послухала... Чи правильно це? Покаже час...

А я напишу щасливу історію життя своєї сім'ї та своєї родини!

І він носить мене на руках! Він мене кохає безмежно! А я кохаю його! Дуже сильно! У нас щасливі діти та наші батьки здорові та радісні. Ми всі любимо один одного, ми щасливі, ми піклуємося один про одного, допомагаємо.

Дякуємо Господеві, що допоміг нам врятувати і зберегти нашу сім'ю та родину! Дякуємо Марії, нашій небесній Матінці за постійну опіку і підтримку! Дякуємо Святому Йосифові за постійне піклування та опіку!

Страждання – це очищення, навернення і перехід до нового: до чистого та світлого.

У Бога немає нічого неможливого!

ОСОБЛИВИЙ КУРОРТНИЙ РОМАН

О так, це було дуже особливо!..

Так, як ми дуже слухняні батьки і робимо все, що порадить лікар для наших діток, то виконали і цю пораду. Ми поїхали на море, нарешті, на наше довгоочікуване море!!! Ми всі були дуже щасливі. Діти, тому що це була їхня перша подорож, а ми, тому що нарешті залишилися самі зі своєю сім'єю.

Ми поселилися в маленькому будиночку на березі моря. Але місця вистачало всім. Ми стомилися з дороги, але море нас вабило і кликало до себе. Тому ми пішли на морську прогулянку. Дівчатка бігали, бризкалися водою, втікали від неї і знову забігали по колінця у воду. Ми йшли, спокійно прогулюючись, за ними. Це чудово! Мій коханий чоловік, одягнений у легкий літній білий костюм, я, в легкому сарафані, який розвіявся на теплому вітрові, і в модній широкополій шляпі. Як сцена з кіно, правда ж? Смішно, дивно, незвично, але це все відбувається з нами!

Після вечірньої прогулянки, ми пішли відпочивати. Дівчатка спали найсолодшим сном, а ми... а ми не спали... ми насолоджувалися один одним. Ця ніч була неймовірною. Про таке хочеться згадувати все життя. І залишається лише жаліти за часом, який був витрачений на суперечки, сварки, конфлікти, скандали... Але то в минулому. зараз усе по-іншому, по-новому. Все добре, спокійно, з любов'ю. Ці два тижня відпочинку були найкращими. Ми насолоджувалися сім'єю, часом перебування разом. Ми засмагали, купалися в морі, гралися, будували замки з піску, навіть влаштовували дискотеку. І багато були разом! Мій чоловік – найкращий тато нашим донечкам. Я зробила правильний вибір. Він – мій найкращий вибір. Дякую Богові за свою сім'ю!

Сім'я – це дар від Бога.

Це важка праця.

І класний відпочинок.

Якщо є поруч Бог,

Не страшно вже нічого.

Ти просто вір

І буде все.

Чого бажаєш ти.

Це істина життя земного.

Ну от почала писати, що все добре, але тут як тут знову ці грішні думки про нього... Я собі думаю, що якби десь в інформативному полі наші серця не були близько, то я би стільки часу про нього не думала. І моє б серце не було так переповнене ним. І так би не палало. Ну от, тепер я знову буду думати про тебе цілі тижні. Радує одне, що я тебе не побачу тривалий час. Звісно, дякую тобі за все: за допомогу, за ці емоції, почуття, таке чисте, світле, ясне – але не можна нам бути разом, не можна навіть зустрічатися, бо це винести просто неможливо... ця симпатія, ця іскра між нами... ну

просто... я ж не могла її вигадати, бо я би тоді не відчувала такого переповнення в серці цього прекрасного почуття...

Мені сьогодні дуже сильно захотілося заховатися від усіх... далеко-далеко... щоб ніхто не бачив, не чув, не знав... щоб ніхто не потривожив... лише я і мої думки... тут безпечно і ніхто не зранить до пекучого болю десь у середині тебе. Кожен елемент зовнішнього світу мене глибоко ранить. Я не можу з цим бути. Мені боляче, мені нестерпно боляче. Увесь світ проти мене. Я живу лише моїми донечками. У них є все. Вони не зрають, вони просто люблять щирою любов'ю. У них немає фальші, болю, вони як і я, хочуть жити і радіти життю! Я не хочу більше проливати сліз! Не хочу, щоб вони бачили заплакану маму! Хочу радіти й веселитися разом із ними, разом із усією своєю сім'єю! Я ВАС ЛЮБЛЮ!!! Чому ви від мене відвернулись?! Мені самій, одній, покинутій нестерпно важко!

Та, врешті, це нікого не цікавить, нікого не хвилює... Чому? Та тому, що гордість, егоїзм не дозволяє. На жаль... А хочеться просто жити і радіти життю. Радіти тому, що твій чоловік, твої діти, твої батьки живі та здорові. Але це розумієш лише ти, а більше ніхто. То чи варто тобі жити заради когось і думати про когось? Мабуть, ні. Хіба що про своїх донечок.

Не хочеться про все думати, вирішувати всі проблеми самостійно. Не хочу! Більше не можу! Я як лимон, з якого вичавили весь сік. Хочу просто жити, а не бути центром вирішення проблем.

Я десь читала, що жінки після 30 років дуже хочуть сексу. Але я не вірила, що це дійсно так. А це так. Коли ти поїдаєш і розглядаєш очима кожного чоловіка. Хоча ні, не кожного, а лише того, який тобі подобається. Коли він стоїть біля тебе, до речі, досить часто, коли він дивиться на тебе, коли допомагає тобі. Коли ваші руки сьогодні випадково доторкнулися, тобі дуже захотілося взяти його за руку і не відпускати. Хочеться з

ним кудись ходити, розмовляти, дивитися на нього, торкатися його. Він завжди запитає, чи ти спокійна, чи переживаєш. І завжди заспокоює, допомагає. Він класний, працьовитий. Він класний!

Не розумію одного: для чого людина живе? Для того, щоб мучитися? Якось це занадто несправедливо і дуже нестерпно боляче! Страждати?! Потрібно страждати?! Скільки ще страждати?! Бути наодинці з собою?! Зануритися в середину себе?! Скільки ще?! Скільки ще це потрібно робити?! Скільки ще так потрібно жити?! Та хіба ж це життя?! Ні!!! Ні!!! Ні!!! Це не життя!!! Це суцільне страждання!!!

Колись давно ти тут не був.

Чому?.. Питаються слова.

І ти мовчиш.

Мовчиш і плачеш.

Як мило спостерігати за стосунками підлітків, чи краще молодих людей 17 – 18 років. Це так ніжно, чисто, чарівно, ласкаво...

Ну от, довго не писала, бо не мала часу. І перша думка, яка спала на розум, – це... подивилася на свій палець без обручки і зрозуміла, що він наче інвалід. Ну це ж треба таке придумати?

Пишу його ручкою. Пишу, що? Пишу про страждання. А може потрібно замінити ручку на мою? І все в моєму житті налагодиться? Як же ж я скучила за писанням?.. Так, коли почалася робота, багато і не напишеш. Але стільки всього хотілося написати, що аж... Але почну з приємного.

Сьогодні я побачила його... Але звідки я знала, що саме в ту хвилинку потрібно повернути голову вправо? Я відчула. Мене як струмом вразило. Як магнітом потягнуло. І тут він. У ту секунду наші погляди оглянули один одного з ніг до голови. Задоволення, теплота, дуже затишне, щире, зігріваюче почуття розлилося по всьому тілі. Ми не забули, ми пам'ятаємо, ми бережемо ось цю закоханість. Ми любимо кожен свою сім'ю,

своїх донечок. Мені приємно, що ми вітаємося завжди, хоча би поглядами, хоча би кивком голови, але наші погляди зустрічаються. Після нашої зустрічі з мого обличчя посмішка не сходить. Добре, що ти є! Добре, що ми зустрілися і ти заговорив до мене. Дякую тобі!

Сьогодні ми зустрінемося... Посміхаюся... Бо люблю... Люблю тебе... Дужу... Сильно... Якою буде наша зустріч? Це так хвилююче! Серце просто вистрибує з грудей! Не знаю: чи від страху перед лікуванням, чи перед зустріччю? Та звісно, перед зустріччю! Перед зустріччю з тобою. Я тебе люблю, кохаю, довіряю тобі! Ти такий свій! Ти такий мій! Чому я тебе розумію з кожного погляду, руху, доторку! Ну скільки це ще триватиме? Я просто більше не можу терпіти це знущання! Я хочу тебе! Я хочу бути поруч! Хочу поринути в твої обійми! Хочу, щоб ти мене обійняв. Хочу, щоб ти погладив мене по волоссю. Хочу, щоб ми з тобою говорили довго, багато, тільки ми. Хочу бути з тобою удвох. Ну ти ж теж цього хочеш! Я це знаю! Я це відчуваю! Ти теж був радий мене бачити. Ти хотів мене побачити. І ти не хотів, щоб я сьогодні йшла. Ти хотів, щоб я ще побула з тобою. Але ж... ти на роботі і ти мусиш допомагати людям і діткам. Зроби щось, будь ласка, придумай. Ну більше ж так, ось так просто бути не може!..

А що мені залишається робити? Мовчати і молитися. Молитися і думати лише про мого єдиного, коханого, чудового, найкращого чоловіка. Не зважаючи ні на що, я тебе кохаю і завжди буду кохати! Де б ти не був і що б ти не робив! Бо справжнє кохання, справжня любов прощає і терпить усе! Вона дарує лише заспокоєння душі, хоча водночас змушує переживати найболючіші муки.

Любити...

Що означає любити?

Любити – це бути завжди поруч,

Навіть коли ти далеко...

Любити – це думати постійно,

Навіть коли ти спиш...

Любити – це мріяти одну мрію,

Навіть коли безвихідь...

Любити – це жити, дихати,

Бачити, чути, відчувати,

Знаходити і мати постійно...

Любити – це не я, це не ти, це МИ!

Переглядала наші весільні фото. Це просто надзвичайно! Які ми з тобою закохані та щасливі! Як же ж гарно, мило, ніжно ти дивишся на мене. Це чарівно! Це круто! Ці оченята, які світяться, які випромінюють кохання, безмежну любов до мене, до твоєї дружини. І я... такий погляд може бути проявом чистого, справжнього, великого, щирого, взаємного кохання! Ті обійми, ті поцілунки – то не гра на камеру, ми ж не актори, то щось таємниче, що заховано глибоко в серці.

Промінчик ніжний сонячний

Упав на щічку донечці.

І грається, й лоскочеться,

І світиться чарівно.

Сховався він за гілочку

Деревця, що тут поруч.

Я тебе кохаю! Дуже! Тебе коли нема біля мене, то ніби як щось відірвали від мене, якусь частинку тіла наживо... Мабуть, чоловік і дружина створені один для одного, щоб підтримувати один одного, а не осуджувати. Тим більше, що шлюб уклав сам Бог на небесах. А от той нечистий хоче все знищити. Але в нечистого нічого не вийде, він програє, бо з нами Господь! Господь Всемогутній! У Бога все під контролем! Бог береже кожну свою дитину! І любить батьківською любов'ю кожне своє дитя.